

FLADDERMUS OCH SKÖNSÅNG

Härom morgonen vaknade jag tidigt med en dröm som plötsligt gjorde mig klarvaken. Min första tanke var att jag hade fått en fnurra på hjärnvindlingarna, eller om inte så hade väl det gamla talesättet be-sannats "att gamla män skola hava drömmar".

Jo, antingen eller, för jag drömde faktiskt om Fladdermöss, och var-för då jag aldrig någonsin mig veterligt drömt om dem tidigare under livet?

Hur kan det komma sig att jag ligger och drömmer om så fula och underliga djur som på bilden? Det är nästan skrämmande, och kanske ligger det någon hund begraven i det fördolda, som man brukar säga?

Jo förvisso, och skam till sägande har jag inte sett en fladdermus eller tänkt på ett sådant väsen sedan mina unga år och ändå är fladdermusen så fascinerande! Den är ju högst 4-5 cm lång men har en vingbredd på nära 25 cm och har en vikt på sisådär 6-7 gram. Man kan likna Fladdermusen med en stor handflata med ett tunt skinn mellan fingrarna och på bakkroppen. Det är alltså inget vackert djur bland sina många arter. Vågar du se det speciella djuret i ansiktet så kan du jämföra deras mun med en gäddkäft med sylvassa tänder och två kraftiga hörntänder.

Nog kan man tro att Fladdermusen är ett rovdjur som ljudlöst ger sig på sina offer, men såna är dom inte. De jagar fram genom luften med öppen käft direkt in i en myggsvärm eller andra flygfän för att samla på sig några gram fett före vintersömnen på en väl utvald plats. Fattas det något gram fett under den långa sömnen dör dom. Antalet decimeras då på den plats där de hängde sig fast upp och ned med sina vassa klor.

Nu som först kommer jag på vilken hund som var begravnen i mina första tankar här ovan!!!

Jo, jag kommer just att tänka på hur det var den gången då de allra första Fladdermössen svävade runt mitt snaggade huvud, och så här var det, och det var dessutom en kvinna som var orsaken den gången:

Det var så långt bakåt i tiden som omkring 1929 då familjen hade köpt sin första radioapparat.

Det är faktiskt svindlande minnen men radion ändrade fort både våra egna och andras vanor med både tal och sång. De närmaste grannarna i byn hade ingen radio och följderna blev att några av dem kom då och då in till oss om kvällarna för att höra på grammofontimmen. Då, så där i begynnelsen slutade

alltid grammofontimmen med "Du gamla du fria". Timmen innan varvade de med schlager, operett och stilla skönsång till allas förnöjelse.

Kvinnan i mitt liv var den älskvärda och underbara ogifta Beda i åldern mellan femtio och sextio, och hon var en ofta sedd grammofongäst i vårt hem. Min lilla oansenliga unga person blev ofta Bedas följeslagare om kvällarna. Beda var nämligen mörkrädd och vågade aldrig

gå ensam hem när höstmörkret infann sig utanför husknuten. Det var då som jag i mina tidiga tonår fick vara hennes kavaljer.

Det var också under de promenaderna efter vägen mellan den täta skogen på ömse sidor vi mötte de jagande fladdermössen. Ibland seglade de ljudlöst mot oss på så låg höjd att vi tydligt kunde se deras långa framåtriktade öron.

Ibland seglade de fram på högre höjd. Tydligen höll sig även de dansande myggsvärmarna på olika höjd i luften efter behag, och fladdermössen kunde lätt fånga in dem med sin känsliga syn och inbyggda radar. Naturen är fantastisk!

Fantastisk det var också Beda! Hon var vänligheten personifierad i alla sammanhang och hade i sina känslor nära till både glädje och tårar. Beda var en av den sortens kvinnor som hade sin finaste sida på insidan. Synd bara att ingen karl ännu hade fått henne på kroken. Kanske berodde det trots allt på hennes yttre. Beda råkade vara helt tandlös så när som två kvarvarande hörntänder och såg ut som vi kan se av bilden på fladdermuskäften bortsett från övriga tänder. Det kunde hon naturligtvis inte rå för eller dölja, men hon visade ofta sina hörntänder när hon visade upp sitt vackra leende.

Däremot såg man alltid att hon hade djupa bitmärken på underläppen på var sida om hakan. Men god var hon!

En kväll då hon satt och lyssnade på radion kom strida tårar utför hennes kinder. De hade just avslutat en sång av den tidens smörsångare Sven-Olof Sandberg.

Han hade på en grammofonskiva sjungit den populära schlagern "Bröllopsklockor".

Det var smäktande toner och ord som grep henne. Kanske var det sorgen och grämelsen över att inga Bröllopsklockor hade klämtat för henne i äktenskapets lugna vrå. Man

vet ju aldrig vilka tankar som uppenbarar sig vid varje ögonblick. Kanske var det också hans andra gripande sångskatt, "Mor lilla Mor vem är väl som du, ingen på hela jorden" som just då hade kommit i hennes tankar för stunden. Hon var så känslig min rara Beda.

Det fanns andra som också var känsliga eller lite överkänsliga åtminstone när det gällde koloratursång. Jag kommer mycket väl ihåg ett speciellt tillfälle apropå koloratur när den lyssnande äldre mannen hastigt reste sig och frågade "kan ni då inte släppa ut katten"?

Nåja, det var inte så lätt att förstå sig på eller uppskatta allt i den högre sångarskolan. Nää, då var det mycket tystare och fridsammare tillsammans med Beda och de ljudlösa fladdermössen i gammal tid. Ingen av dem vare sig Beda eller fladdermössen gjorde det minsta förtret, men har genom drömmen fått påminna om verkligheten.

© Göte Ingelman 2012.